

ขบวนการเสรีไทย

เปิดเผยถึงวีรกรรมอันห้าวหาญของ
เหล่าเสรีไทย ในสงครามโลกครั้งที่ 2
ที่ได้พลีชีวิตเลือดเนื้อ เพื่อรักษาเอกราช
และอธิปไตยของชาติไทยไว้ มิให้ต้องตก
ไปเป็นประเทศที่ต้องถูกยึดครอง โดยฝ่าย
สัมพันธมิตร ซึ่งเป็นผู้ชนะสงคราม

จัดพิมพ์โดย
คณะธรรมศาสตร์บัณฑิต
มหาวิทยาลัยวิชาธรรมศาสตร์และการเมือง

สารบัญ

		หน้า
บทที่ ๑	สงครามโลกครั้งที่ ๒	๑
บทที่ ๒	ญี่ปุ่นบุกไทย	๕
บทที่ ๓	บทแรกแห่งขบวนการเสรีไทย	๑๖
บทที่ ๔	งานใต้ดินเริ่มขึ้นแล้ว	๒๕
บทที่ ๕	ยอดอัครวินโตะกลมของเสรีไทย	๓๓
บทที่ ๖	ทูตคนทั้งสอง	๔๖
บทที่ ๗	เสรีไทยในอเมริกา	๕๑
บทที่ ๘	เสรีไทยในอังกฤษ	๕๖
บทที่ ๙	ทหารเสือเสรีไทยถูกจับ	๖๖
บทที่ ๑๐	หมากรุกกลของปรีดี	๗๑
บทที่ ๑๑	ลำเลียงพลและแผนการ	๗๗
บทที่ ๑๒	ไม้ตายของญี่ปุ่น	๘๑
บทที่ ๑๓	เสรีไทยบุก	๘๖
บทที่ ๑๔	อวสานของลูกพระอาทิตย์	๑๐๒
	พระบรมราชโองการ ประกาศสันติภาพในพระปรมาภิไธย	
	สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล	๑๐๖
บทที่ ๑๕	ชะตากรรมของประเทศไทย	๑๑๑
บทที่ ๑๖	วาระสุดท้ายของเสรีไทย	๑๓๐
	ชีวประวัติย่อของ ดร. ปรีดี พนมยงค์	๑๓๓

บทที่ ๑ สงครามโลกครั้งที่ ๒

แม้ว่าควันไฟแห่งสงครามโลกครั้งที่ ๑ จะจางหายไปเป็นเวลาถึง ๒๐ ปีเต็ม ๆ แล้ว แต่รอยแห่งความพินาศ รอยปรักหักพัง ความเสื่อมโทรมทางเศรษฐกิจ และความยากจนของประชากรพลโลกยังหาได้จางหายไปตามกาลเวลาไม่ ร้ายกว่านั้น มันกลับทวีความรุนแรงและแพร่หลายขยายตัวออกไปทั่วทุกมุมโลก นักการเมืองมือฉกาจของแต่ละชาติถูกระดมเข้ามาแก้ปัญหาหาค้นหานานใหญ่ กระนั้นยังไม่สามารถจัดความยุ่งยากในประเทศของตนให้ผ่านพ้นไปได้จนแล้วจนวนรอด เมื่อไม่เห็นทางออกอื่นใดก็พากันตัดสินใจง่าย ๆ ด้วยการนำชาติของตนเสี่ยงเข้าสู่ความประลัยแห่งสงครามอีก

ถูกละ สงคราม ซึ่งไม่ว่าจะแพ้หรือชนะ ย่อมหมายถึงความพินาศทั้งของตนและปัจเจกมิตร แต่พวกเขาที่ตลุกคิดรางแก้วเบ็ดเสร็จแล้ว ผลปรากฏออกมาอย่างน่าภาคภูมิใจว่า หากเป็นผู้ชนะแล้ว ก็สามารถเรียกค่าปฏิกรรม จากประเทศที่ตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้มาชดเชยค่าความยุ่งยากและสร้างสรรค์ความเจริญรุ่งเรืองในประเทศของตนได้เป็นอย่างดีทีเดียว อันการสงครามนั้นมิใช่หลักตายตัวอยู่อย่างหนึ่งว่า “ผู้ที่แข็งแกร่งกว่าย่อมเป็นผู้ชนะ” แล้วพวกเขาเก่งกาจแข็งแกร่งออกขนาดนี้ มีหรือจะไม่สามารถชดเชยขึ้นสู่ยอดเสาในฐานะผู้ชนะได้

โดยไม่ยอมให้เสียชื่อเสียงเสียเวลา...สามสหายผู้ต้องการจะตั้งหนามที่กำลึงยอกอกของตนออก ด้วยวิธีเอาหนามบ่ง ก็เริ่มดำเนินงานตามแผนการที่ตกลงกันไว้ทันที.... ฮิตเลอร์ ผู้นำเยอรมัน ซึ่งเคยพ่ายแพ้อย่างยับเยินมาแล้ว เมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๑ และต้องเสียทั้งดินแดนทั้งเมืองชั้นอันอุดมสมบูรณ์ มิหนำซ้ำยังต้องเสียค่าปรับค่าปฏิกรรมสงครามให้

แก่ประเทศที่ชนะสงครามเป็นจำนวนมากมาย จนทำให้เกิดความยากจนข้นแค้นแสนสาหัส
 ขึ้นในประเทศ ได้ฉีกสัญญาแวร์ซายส์ และสัญญาโลคาร์โน ผลออกจากสนธิบัตรชาติ
 เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ค.ศ. ๑๙๕๓ จักรพรรดิฮิโรฮิโตะแห่งญี่ปุ่น ซึ่งโดยสภาพพระเทีที่
 ประเทศ ล้วนแต่เป็นเกาะเล็กเกาะน้อย จำนวนประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจนหาที่อยู่
 ที่กินให้ไม่หวาดไหว ทางออกที่มีอยู่ทางเดียว คือ ขยายพลเมืองญี่ปุ่นออกไปทำมาหากิน
 ในต่างแดน และยึดเอาสินค้าและวัตถุดิบจากประเทศอื่นมาส่งเสริมอุตสาหกรรมการผลิต
 ในประเทศขึ้นเท่านั้น จึงยื่นใบลาออกจากสนธิบัตรชาติ เมื่อ ๒๗ มีนาคม ค.ศ. ๑๙๓๕
 และมุสโสลินีโดยความร่วมมือของคณะฟาสซิสต์แห่งอิตาลี ซึ่งแม้ว่าจะเป็นฝ่ายชนะสงคราม
 เมื่อครั้งที่แล้ว แต่ก็ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียเท่าใดนัก ะนั้นเพราะค่าที่ดินเป็นเพียงมหาอำนาจ
 ชั้นกระจอกนั่นเอง ของดี ๆ มหาอำนาจชั้นสูงเท่านั้นได้กิน ส่วนมหาอำนาจชั้นกระจอก
 อย่างอิตาลีจะได้ก็เพียงกระจุกมาทะเลให้น้ำลายเลอะปากเล่น ที่ร้ายยิ่งกว่าอื่นใดทั้งหมดภาวะ
 เศรษฐกิจภายในประเทศก็ยุ่งเหยิงปั่นป่วน จนจับแพะชนแกะไม่ถูก ดังนั้น จึงเดิน
 กระหีบเท้าออกจากสนธิบัตรชาติบ้าง เมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ค.ศ. ๑๙๓๕

และแล้ว.... สามสหราชอาณาจักรตนเองว่า “ฝ่ายอักษะ” ก็เปิดการรุกรานขึ้นใน
 ดินแดนยุโรปและเอเชีย....

ฟิ่ยน.... ญี่ปุ่นเปิดฉากบุกเข้าไปแย่งแมนจูเรียจากจีน และประกาศให้ประเทศ
 แมนจูเรียเป็นเอกราชภายใต้บังคับของตน เมื่อ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๗๔ และให้
 แต่งตั้งพระเจ้าเฮนรีปูยี หรือกษัตริย์ชวบทังขึ้นครองแมนจูเรีย เมื่อ ๑ มีนาคม พ.ศ.
 ๒๔๗๖

ฮิตเลอร์ ยাত্রากำลังทหารเข้าไปในไรน์แลนด์เป็นเขตปลอดทหาร และรวบ
 เอาออสเตรียเข้าไว้ในครอบครอง แล้วเขมือบสุเตต์กับยูโกสลาเวียไว้อีกทั้งประเทศ และ
 ปัญหาสุดท้ายยังเปิดกรณีพิพาทคานชีกกับโปแลนด์อีก

ส่วนมุสโสลินี ก็ไช้อยเสียเมื่อไร เขาเปิดฉากโจมตีเมืองอาโควาและอาติกรัด
 ซึ่งเป็นแหล่งอุดมสมบูรณ์ด้วยแร่ธาตุและน้ำมันของอภิสหิเเนีย เห็นว่าอิตาลีไม่ชอบมาพากล

จึงฟ้องสันนิบาตชาติทันที สันนิบาตชาติโกรธเป็นพินเป็นไฟ ลงมติตัดความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับอิตาลี ไซ้... จ้างก็ไม่แคร์ มุสโสลินีเหวี่ยงมติสันนิบาตชาติลงขยะส่งทหารไปยึดคอบิสซีเนียไว้ได้ทั้งประเทศ จนกษัตริย์เซลาสซีต้องขึ้นเครื่องบินหนีไปลี้ภัยในประเทศอังกฤษ

เมื่อสามสหายฝ่ายอักษะ กระทำการอย่างอกอาก้าวหาญเย้ยสันนิบาตชาติ โดยไม่มีใครกล้าหือเช่นนั้น ความศักดิ์สิทธิ์แห่งองค์การโลกแห่งนั้นก็เสื่อมสูญ อังกฤษเป็นประเทศแรกที่ประนามสันนิบาตชาติอย่างรุนแรงและถอนตัวพร้อมกับประเทศอื่น ๆ ต่างหันมาเพิ่มกำลังอาวุธเพื่อป้องกันตัวเอง และหาทางทำสัญญาเป็นพันธมิตรกับประเทศที่เชื่อว่า จะเป็นเพื่อนร่วมตายกันได้ใญามสงคราม

ฟัง!... สันนิบาตชาติองค์การโลก ซึ่งประธานาธิบดีวูดโรวิลสัน แห่งสหรัฐอเมริกา เป็นผู้เสนอให้จัดตั้งขึ้นเพื่อหาทางระงับสงคราม เป็นอันว่าพังครืนด้วยประการฉะนี้....

ภายหลังที่องค์การสันนิบาตชาติล้มละลายลง บรรดาประเทศต่าง ๆ ก็เริ่มฟื้นฟูกำลังทหารกันขนานใหญ่ และนั่นก็หมายถึงสถานการณ์ของโลกกำลังย่างเข้าสู่ความตึงเครียด ไซ้แล้ว... สงครามมหาประลัยใกล้จะระบาคเต็มทีแล้ว....

วันที่ ๑ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๑ เยอรมันยกกองทัพนาซีบุกโปแลนด์ โดยมีนำพาต่อเสียงเรียกร้องวิงวอนของชาวโลก และเมื่อโปแลนด์ราบในชั่วพริบตาที่ยাত্রาทัพเข้ากรุงเซก แล้วบุกทะลุต่อไปในบรัสเซลล์ ขณะเดียวกันอิตาลีภาคีสมาชิกฝ่ายอักษะก็ประกาศสถานการณ์สงครามกับพันธมิตร ช่วยเยอรมันบุกทะลุเข้ากรุงปารีสอย่างสง่าผ่าเผย ฝรั่งเศสยอมศิโรราบโดยไม่มีเงื่อนไขในยกแรก ต่อจากนั้นยอดชายนายฮิตเลอร์ก็ส่งอินทรีเหล็กนับพัน ๆ เข้าถล่มกรุงลอนดอน เล่นเอาชาวอังกฤษแทบช็อคตาย พร้อมกันนั้นกองทัพบกนาซีบุกทะลุเข้าสู่เบลเกรดและไปเผชิญหน้ากับกองทัพอังกฤษที่ลิเบีย ยูโกสลาเวียและกรีซยอมจำนนในวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๔๘๔ แล้วกองทัพนาซีก็บุกเข้ารัสเซียอย่างขนานใหญ่ เลนินกราดของรัสเซียถูกกระหน่ำอย่างหนักด้วยฝนเหล็กอันเกรียงไกรของ

ฮิตเลอร์ และขณะเดียวกันกองทัพบกนาซีอันทรงแสนยานุภาพก็ยกพลเข้าสู่อุรุกมอสโคว์ นครหลวงของรัสเซีย

และ... ท่ามกลางเสียงไซโยไนท์ร้องต้อนรับชัยชนะของกองทัพนาซี และฟาซิสต์ ที่รัสเซียนั่นเอง ญี่ปุ่นก็เคลื่อนกำลังลูกพระอาทิตย์ลงมาตามชายฝั่งของอินโดจีน มุ่งตรงประเทศไทยและมลายา ในวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๔๘๔ และเข้าวันที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ เพิร์ลฮาร์เบอร์ ฐานทัพเรือ และสนามบินอันยิ่งใหญ่ของอเมริกาถูกทัฟฟ้าแห่งลูกพระอาทิตย์อุทัยโจมตีอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว บรรดาเครื่องบิน เรือรบของอเมริกาที่จอดอยู่ในอ่าวถูกโจมตียับเยินเป็นจุดวิจุน

ไม่ผิดอะไรกับเอาไม้ไปตีทางเสื่อสหรัฐอเมริกา โดยประธานาธิบดีโรสเวลต์ ก็ได้ทราบข่าวการลอบโจมตีเพิร์ลฮาร์เบอร์ด้วยความงงัน ตูรี ญี่ปุ่นเราเองก็พยายามไม่ทำตนเป็นผู้รุกราน มีหน้าซำยังพยายามวิงวอนให้ทุกฝ่ายช่วยกันระงับดับสงครามอยู่แล้ว โยมาตลบหลังตีหัวเราเข้าอย่างรุนแรงถึงขนาดนี้ เอาละ เมื่ออยากต่อกรก็ไม่แปลก รู้กันเป็นรัฐผู้ใหม่แน่แหละไปข้าง... รุ่งขึ้นวันที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔ ประธานาธิบดีโรสเวลต์ ได้แถลงพฤติกรรมอันธพาลของญี่ปุ่นให้รัฐสภาทราบ รัฐสภาได้ลงมติประกาศสงครามกับญี่ปุ่นด้วยคะแนนเสียง ๔๗๐ ต่อ ๑ พร้อมกันนั้นประเทศอื่น ๆ เช่น อังกฤษ ออสเตรเลีย แคนาดา นิการากัว คอสตาริกา จูจิง คิวบา อินเดีย ยิ่งไปกว่านั้น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ สหภาพโซเวียต และประเทศพันธมิตรอื่น ๆ ก็ได้ลงนามไม่แยกการสงบศึกกับฝ่ายอักษะโดยปราศจากความเห็นชอบพร้อมกัน

ฝ่ายญี่ปุ่นเมื่อได้ทราบการประกาศสถานการณ์สงครามของประเทศฝ่ายพันธมิตรทั้งนี้ ก็หัวร่อว่าประกาศสถานการณ์สงครามกับอเมริกา และอังกฤษโดยการสนับสนุนของสองสหาย เยอรมันกับอิตาลีเป็นการโต้ตอบทันที

เป็นอันว่าสงครามมหาปละลัยได้ขยายตัวจากยุโรปมาสู่เอเชีย... และได้กลายเป็นสงครามยิ่งใหญ่ของโลกแล้ว เราเรียกสงครามครั้งนั้นว่า "สงครามโลกครั้งที่ ๒"

บทที่ ๒ ญี่ปุ่นบุกไทย

ขณะที่สามสหราชอาณาจักรกำลังร่วมกันจุดไฟสงครามเผาผลาญโลกให้ระอุร้อน
อยู่นั้น รัฐบาลไทยภายใต้การนำของหลวงพิบูลสงคราม ได้เฝ้าดูสถานการณ์ของโลก ซึ่ง
กำลังเลวร้ายลงด้วยภัยสงครามอย่างใกล้ชิด แต่ยังมีได้ปฏิบัติการร่วมมือหรือไม่ร่วมมือ
กับฝ่ายใด นอกจากจะสั่งเตรียมพร้อม โดยประกาศปลดปล่อยทหารปีที่ ๒ และเพื่อให้ได้
รับความเชื่อถือจากนานาประเทศว่า ไทยไม่ต้องการร่วมมือกับฝ่ายใด ได้มีประกาศ
พระบรมราชโองการให้ปฏิบัติความเป็นกลางขึ้น เมื่อวันที่ ๕ กันยายน พ.ศ. ๒๔๘๒
ดังมีข้อความตอนหนึ่งว่า

.... โดยที่บัดนี้ สถานะสงครามอยู่ในบริเตนใหญ่ ฝรั่งเศส และเยอรมัน และ
โดยที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงดำรงเป็นवासูกอยู่ในสันติภาพ และมีมิตรภาพกับพระมหา-
กษัตริย์และประมุขแห่งรัฐ ตลอดจนอาณาประชาราษฎร์และชนชาติแห่งรัฐนั้น ๆ แต่ละรัฐ
และโดยที่สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมีพระราชประสงค์ที่จะให้อาณาประชาราษฎร์ของพระองค์ได้
รับประโยชน์เป็นมั่นคงอยู่ในสันติภาพ อันเป็นคุณธรรมที่สุดมิได้ และเพื่อการนี้ทรงตั้ง
พระราชหฤทัยที่จะรักษาความเป็นกลางอย่างเคร่งครัด และเที่ยงธรรมในสถานะสงครามตั้ง
กล่าวแล้ว

ฉะนั้น คณะผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ในพระปรมาภิไธย สมเด็จพระเจ้า
อยู่หัวจึงได้ตราประกาศขึ้นไว้ดังต่อไปนี้

ให้บรรดาข้าราชการ และอาณาประชาราษฎร์ไทย และบรรดาบุคคลซึ่งมีถิ่นที่
อยู่ในประเทศไทยปฏิบัติตามความเป็นกลางอย่างเคร่งครัดและเที่ยงธรรมระหว่างที่มีสถานะ
สงครามอยู่นั้น และขอให้ปฏิบัติตามบรรดากฎหมายแห่งราชอาณาจักรนั้น

กับทั้งข้อผูกพันตามสนธิสัญญา และกฎหมายระหว่างประเทศ ว่าด้วยความเป็นกลางด้วย”

ครั้นแล้ว.... ต่อมา โดยมันสมองของท่านปรีดี พนมยงค์ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้เสนอแนะให้หลวงพิบูลสงครามตกลงทำสัญญาไม่รุกรานกับสามประเทศมหาอำนาจขณะนั้น คือ อังกฤษ ฝรั่งเศสและญี่ปุ่น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการป้องกันตนเองให้พ้นจากการรุกรานทั้งปวง ซึ่งในที่สุดก็ประสบผลสำเร็จ โดยสัญญาไม่รุกรานดังกล่าวนั้น ได้ลงนามกันเมื่อวันที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๓ และหลวงพิบูลสงครามในฐานะเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ ได้กล่าวคำปราศรัยทางวิทยุกระจายเสียงแถลงการณ์ให้ประชาชนทราบในคืนวันนั้น ดังมีข้อความว่า

“..... การลงนามในกติกาสัญญาไม่รุกรานกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศ-ฝรั่งเศส กติกาไม่รุกรานกันระหว่างประเทศไทยกับสหราชอาณาจักรแห่งบริเตนใหญ่ และไอร์แลนด์เหนือ และสนธิสัญญาเกี่ยวกับการเจริญสัมพันธไมตรีและการเคารพต่อบูรณภาพแห่งอาณาเขตของกันและกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศญี่ปุ่นตามลำดับนั้น อาจถือได้ว่าเป็นการส่งเสริมอีกชั้นหนึ่งต่อสันติภาพไทยในภูมิภาคนี้ของโลก

ความตกลงเหล่านี้ แต่ละฉบับได้บังไว้โดยเฉพาะเจาะจงว่าให้ภาคีผู้ลงนามอีกฝ่ายหนึ่ง เคารพต่อบูรณภาพแห่งอาณาเขตประเทศไทย กับว่าตัวภาคีผู้ลงนามฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีส่วนเกี่ยวข้องกับสงคราม ที่กระทำต่ออาณาภพภายนอกประเทศใดประเทศหนึ่งแล้ว ภาคีอีกฝ่ายหนึ่งจะไม่ให้ความช่วยเหลือต่อภาคีอีก ฝ่ายนั้น คำมั่นสัญญาเหล่านี้เป็นการ ถ้อยที่ถ้อยปฏิบัติต่อกันทั้งสิ้น

ความตกลงเหล่านี้ ได้เจรจากันมาหลายเดือนแล้ว และไม่มีส่วนพาดพิงถึงการศึกที่มีอยู่ในยุโรปขณะนี้เลย

สัญญาทั้งหลายเหล่านี้ ย่อมเป็นตัวอย่างอีกอันหนึ่ง ซึ่งแสดงถึงความตั้งใจในสันติภาพของรัฐบาลไทย และประชาชนชาติไทย และอาจถือได้ว่าเป็นการดำเนินการอีก

ชั้นหนึ่ง ตามนโยบายของการเป็นมิตรเท่าเทียมกัน ซึ่งรัฐบาลไทยได้ดำเนินอยู่เป็นนิจเสมอมา

ในที่สุด ควรจำไว้ว่าประเทศไทยได้ชื่อมานานแล้วว่า ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญา ระหว่างประเทศโดยเคร่งครัดเสมอมาและคำมั่นสัญญาใหม่เหล่านี้ ก็จะได้ปฏิบัติให้ครบถ้วนด้วย....”

แน่ละ.... ทั้งการประกาศเป็นกลางไม่เข้าข้างฝ่ายใด และการทำสัญญาไม่รุกรานเป็นมั่นหมายกับประเทศมหาอำนาจทั้งสามเช่นนี้แล้ว การรุกรานที่ปวงไม่น่าจะบังเกิดขึ้นแก่ประเทศไทยเลย

อย่างไรก็ดี ในขณะที่รัฐบาลและประชาชนคนไทยทั้งมั่นใจและไม่มั่นใจอยู่นั้นเอง วิทยุกระจายเสียงจากอังกฤษและอเมริกาก็รายงานข่าวความเคลื่อนไหวในการชุมนุมพล และการเคลื่อนขบวนเรือรบญี่ปุ่นเข้ามาทางอ่าวไทยอย่างคึกคัก และในการเคลื่อนพลของญี่ปุ่นครั้งนี้ นักวิจารณ์ชาวคนสำคัญของวิทยุยังได้พยากรณ์ว่า

“ประเทศไทยจะต้องถูกญี่ปุ่นบุกแน่..... และไทยจะต้องแหลกตั้งแต่ยกแรก คุยเดียวกับเบลเยียมเมื่อสงครามโลกครั้งที่ ๑”

ทุกอย่างจะเป็นไปตามที่นักวิจารณ์เหล่านั้นพยากรณ์จริง ๆ ละหรือ

“ข้าพเจ้ามั่นใจเป็นอย่างมากกว่า คงจะไม่มีประพตติการณ์อย่างใดอย่างหนึ่ง คล้ายเบลเยียม” หลวงพิบูลสงครามผู้นำรัฐนาวาขณะนั้นให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์อย่างมั่นใจ “ทั้งนี้เพราะได้ทำสัญญาไม่รุกรานไว้กับทางอังกฤษ และสัญญาเจริญทางพระราชไมตรี ซึ่งเท่ากับสัญญาไม่รุกรานไว้กับญี่ปุ่นแล้ว ถ้าหากว่ามหามิตรทั้งสองของเราไม่เห็นว่าเป็นสัญญาเป็นเศษกระดาษ ประเทศไทยก็ต้องปลอดภัยจากการรุกรานที่ปวง..... แต่....” หัวหน้ารัฐบาลเลือกตั้งหา เป็นตอนสุดท้ายด้วยเสียงหนักแน่นต่อไปว่า “ถึงจะยังไม่คิดรบกับใคร ถ้าเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้น คือเราหนีไม่พ้นแล้ว ก็ต้องสู้เต็มที่ สู้กันอย่างทรหด ให้พระเจ้าบนสวรรค์ตัดสิน สุดแต่พระองค์จะโปรดบันดาลให้ชะตากรรมของชาติไทยเป็นอย่างไรต่อไป....”

และ... โอกาสเดียวกัน วิทยุกระจายเสียงรัฐบาลก็เปิดเพลงปลุกใจประชาชนคนไทยให้ "รักชาติไทย.... ตายเพื่อไทย...." อย่างขนานใหญ่ รวักบักจะมีให้คนไทยประหวัดพรันพรึงต่อสิ่งใด และพร้อมที่จะสู้ตายเพื่อประเทศชาติเสมอหากมีเหตุสุดวิสัยเกิดขึ้นจริง ๆ

วันที่ ๑๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๘๔

ค่ำวันนั้น งานฉลองรัฐธรรมนูญกำลังจะเริ่ม ท่ามกลางบรรยากาศค่อนข้างหนาว เป็นจากลมเหนือที่พัดผ่านมา ณ บริเวณข้างเวทีลีลาศรอบสระน้ำพุ และบริเวณเวทีประกวดนางงาม ภายในสวนอัมพร มีประชาชนซึ่งมาเที่ยวเตร่ยืนแออัดเบียดเสียดกันอยู่อย่างหนาแน่น ไม่มีใครระแคะระคายเลยว่า ห่างจากเขาออกไปไม่ถึง ๒๐๐ เมตร เพียงคนละฝั่งคลอง ณ วังสวนกุหลาบ ซึ่งใช้เป็นทำเนียบนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นนั่นเอง ได้มีการพบปะกันอย่างกะทันหัน และการเจรจากับความเป็นความตายของประเทศไทย ระหว่างเอกอัครราชทูตญี่ปุ่น กับนายคิรุก ชัยนาม รัฐมนตรีกระทรวงต่างประเทศ พร้อมด้วยผู้สั่งราชการแทนนายกรัฐมนตรี หลวงอดุลเดชจรัส และพลโทมังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ได้เริ่มขึ้นอย่างเคร่งเครียด ขณะที่หลวงพิบูลสงคราม นายกรัฐมนตรี ออกไปยังนอกหรือไปราชการด่วนอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง ระหว่างอรัญประเทศกับพระตะบอง

"บัดนี้ ถึงเวลาแล้วที่กองทัพพระเจ้าจักรพรรดิจำเป็นต้องโจมตีสหรัฐอเมริกาและประเทศพม่า" เอกอัครราชทูตญี่ปุ่นแจ้งแก่รัฐมนตรีทั้งสามด้วยเสียงเกรี้ยวขวางอานา "ดังนั้น รัฐบาลญี่ปุ่นจึงมอบให้ข้าพเจ้ามาเจรจากับรัฐบาลไทย ขออาศัยทางผ่านดินแดนไทยให้แก่กองทัพญี่ปุ่น และขอทราบคำตอบภายในเวลา ๒ ชั่วโมงนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป"

ถูกแล้ว... ๒ ชั่วโมงนับแต่บัดนี้เป็นต้นไป มันหมายถึงเวลาที่หนึ่งคืนเดียวกัน อนิจจา...มันช่างสั้นเหลือเกิน สำหรับการให้คำตอบ สำหรับปัญหาคอขาดบาดตายของประเทศชาติ พุดง่าย ๆ ก็เท่ากับว่าเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นต้องการคำตอบเดี๋ยวนั้นนั่นเอง